

Sadařím

Tak trochu pracuji na tom, abych byl drobný a dobrý sadař. Už dlouho. Myslím, že dost dlouho. A sadař samozřejmě ještě nejsem a nemění na tom nic ani skutečnost, že těch stromků co obhospodařuji je něco kolem 150.

Ale proč to říkám ... každé předjaří je takovým trošku blázincem, ano, kvůli prořezávání většiny stromů. Kdo zná, ví, že je to taková sisyfovská práce – jeden rok zastříhnete a druhý to zastříhnete znovu a třetí ... zkuste hádat.

Jeden by řekl, že na tom nic není, druhý, což můžu být třeba já, se v tom může ztrácet. A to i přes skutečnost, že mi moji blízcí nakoupili publikace hovořící o tom, kterak se v tom vyznat. Dokonce jsem je přečetl a nejsem si jistý, zda to funguje podle známé poučky hovořící o tom, že když všechno selže, přečtěte si návod k použití.

To máte buď výchovný nebo udržovací řez. A jde se na to ....

Jste vybaveni všemi možnými obrázky, radami z desítek stránek knih, odhodláním, profi nůžkami a pilkou, stromky se blíží, přicházíte k prvnímu, napětí stoupá...

A přijde to jako rána z čistého nebe. Tenhle stromek nemá větve jako ty na obrázku! Údiv až zděšení. Ruka s nůžkami klesá .... Ale odhodlání naopak stoupá. Jdu do toho – pryč s vlky, prosvětlit korunu, řez na vnější pupen. Nůžky kmitají a po chvíli se cítím jako profesionál. No a pak přijde pohled z dálky. Asi vám to nemusím popisovat.

Ale s notnou dávkou egoistické pýchy se mi chce říci, že se lepším ... už jsem viděl asi tak 4 pěkně ostříhané stromky. Ono je na tom totiž v té dnešní době šíleně zrychlené krásné to, že výsledek svého činění uvidíte ne hned, ne zítra, ani za měsíc .... Ale třeba za rok trochu a pak víc. Věřím, že se toho dočkám a budu zuřivě jásat, asi jako poklička na hrnci s vroucí vodou.

Ono i tak nikdy nevíte, co všechno vás při tom sadaření potká, tedy vlastně si můžete být jisti, že vás potká téměř všechno. Jako onehdá, když se sadem přišla projít moje známá, zemědělská inženýrka. Byla doslova v úžasu!

Byla to pro ni totiž procházka skutečně živou učebnicí chorob a škůdců. Zastavovala se u každého stromku, ve tváři jsem četl nadšení, když poznávala padlí jabloňové, téměř jásala, když se na špičkách větvíček tetelily mšice, citovala kapitoly o strupovitosti, hrozila pilatkám, které způsobují červivost mladých plodů. Pravda, občas od nějakého stromku odešla téměř znechuceně, to v případě, když nenašla ani nic podezřelého.

Později jsme to všechno probírali a diskuse se vedla asi tak:

„Čím stříkáš?“

A já na to musel odpovědět pravdivě, že ničím. Nejsem úplně eko bio magor, ale možná je to leností, možná jsem se chtěl trochu vyhnout těm tunám chemie, možná věřím v jinou chuť ovoce, nevím....

„Hmmm, a co s tím ovocem jako děláš?“

„Naprostou většinu suším,“ odpovím popravdě a pokračuji: „vše se okrájí, vyříznou se jadřince a do sušičky, ruční práce, víš. A chutná to skvěle, zákaznictvo je spokojeno. No, a abych řekl všechno, tak švestky a třešně procházejí palírnou a končí tady v tom výklenku“, ukazují v kuchyni do klenutého prostoru, jenž je plný lahví a menších demižónů s tekutinou čiré barvy.

„Hele, Veroniko, co bych s tím tedy měl dělat?“

„Víš co, nedělej s tím nic. Pokud ti nevadí, že ovoce máš méně, než bys mohl mít, menší, než je normální a občas to má nějaký strup, navíc ti asi něco shnije před dozráním, tak se jen snaž, aby se to nešířilo moc a nech to žít. Stejně už je asi pozdě ...“ dodala s úsměvem.

Abych řekl pravdu, necítil jsem se jako vítěz pod pěti olympijskými kruhy moniliózy. Chvíli se mi v hlavě převalovalo, zda bych s tím opravdu neměl něco udělat, ale asi jsem ze své lenosti udělal světonázor a nechávám to víceméně být.

Dnes jsem při procházce sadem láskyplným pohledem objal všechny stromky, připomněl jim moje rozhodnutí neseznámit je s výtobytky praktické chemie, rozmlouval jejich záměr vytvořit si jakékoliv osobní zoo a tak věřím, že bude i zde platit staré české pořekadlo o hloupých sedlácích a největších bramborech.

Luděk Lopour